డాక్టర్ లేళ్ళపల్లి వెంకట లక్ష్మీనారాయణ శర్మ

వెనకబడిన కథ

"ఏఁవిటి కార్యక్రమం యీ రోజున" అన్నాను గడ్డి మెద కూర్చుంటూ అయిదయిందనిపించేసి ఫైళ్ళు కట్టేసి పార్కులో కొచ్చి పడ్డాం మేం ముగ్గురం.

"సూరి చెప్పాలి" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"ఏం చెప్పమంటారు?" అన్నాడు సూరి.

నా గురించి, రామ్మూర్తి గురించి పెద్దగా చెప్పాల్సిందేమీ లేదుగానీ సూరిగురించి మాత్రం చెప్పాలి సూరికి నామాంతరాలనేకం వున్నయ్. అవన్నీ సమానాంతర రేఖల్లా వుంటయ్ కారణం వాడికున్న మిత్ర బృందాల్లో వక్కొక్క బృందం వాణ్ణి వక్కొక్క పేర్తోనే పిలుస్తయ్, అందువల్ల యే రెండు పేర్లూ క్లాష్‌కావు వాడికి యెప్పుడూ దగ్గర వుండే వాళ్ళు మాత్రం వాడిని దూరం నుంచి సూరి అనీ, దగ్గర్నుంచి మరింకోటి అతికించి పిలుస్తారు. వాడికి దూరంగా వుండేవాళ్ళు దగ్గర్నుంచికూడా "సూర్యంగారూ" అనే పిలుస్తారు మా ఆఫీసరు మాత్రం "సి. సూర్యారావ్" అని పిలుస్తాడు. "పేరు నిలుపుకోవాలి" అన్నది ఆయన "మోటో". ఎప్పుడూ మాతో ఆ మాటే అంటాడు తలుపు మీద తన పేరు నిలుపుకుని పిలుపుల్లో మా అందరి పేర్లూ పూర్తిగా పలుకుతాడు. దాని వెనకాలో కథుంది.

కథ వెనకాలుండే కథలు అసలు కథకి కళ్ళాలు వేస్తయ్. దాని కాళ్ళు కట్టేస్తయ్. దాన్ని ముందుకు పోనివ్వవ్. అసలందు కోసమే ముందు కొచ్చే వెనక కథలూ వున్నయ్ "ఈ కథ కథేఁవిటో చివరకుగానీ తెలియదు - మీకేకాదు, నాక్కూడా. రచనా ప్రక్రియ లెన్నిలేవూ? అందులో యిది ఒక క్రియ అనుకోండి, వక్ర ప్రక్రియ అయితేనేం గాక" అంటాడు మా సూరి. ఈ మాటలు వాడెందుకు చెబుతాడో, యెప్పుడు చెప్తాడో యీ కథ ముందుకి కదిత్తే (?) తెలుస్తుంది "కథ ముందుకు కదలినాపరిణామదశలలో అది నవలై కూర్చుంటే విషయాలెప్పుడు తెలుస్తయ్యో యెవరికీ తెలియవ్"— యిదీ సూరి వువాచ . క్షమించాలి. మా సూరిని పూర్తిగా పరిచయం చెయ్యకుండానే రంగం మీదకి లాక్కొచ్చేస్తున్నాను వాడితో వచ్చిన చిక్కే యిది. చుట్టుపక్కలుంటే పిలవా పెట్టకుండానే రంగం మీద కొచ్చేస్తూ వుంటాడు. వాణ్ణి టూకీగా పరిచయం చెయ్యాలందే- వాడు మాకు కదల్చెప్పే దిక్కు బాధగా వింటూంటాం మేం!

ఇంతకూ మా ఆఫీసరుగారు సూరిని గానీ మరెవర్ని గానీ పూర్తిపేరుతో పిలవటానికి వెనుకనున్న కథేఁవిటంటే-

బ్రతకలేక బడిపంతులుగా చేరాడు ఆఫీసరు ఆయన పూర్వాశ్రమంలో. బడిపంతులుగా బ్రతికలేక ఆ జీతం జీవితాన్ని నిలబెట్టలేదని తెల్సుకుంటూండగానే అందరూ అతన్ని "వెర్రిపీనుగ" అన్నారు. ప్రాణాల్తోనే పీనుగై పోయాడు. బడిపంతులుద్యోగంలో వలుకుబడి లేక అక్కడే పాతుకుపోయాడు. ఇంతలో అతగాడి ప్రాణాల అదృష్టంవల్ల బడి వదిలే అవకాశంవచ్చింది. "బ్రతుకుజీవుడా" అని బడిని విడిచిపెట్టి, విడిచిపెట్టి వెళ్ళబోయే ప్రాణాల్ని చిక్కబట్టుకుని రాబడి తకువగావున్నా రాలుబడి యెక్కువగా వుండే చిన్న వుద్యోగాన్ని పట్టుకున్నాడు. లంచగొండితనంలో తిండిపుష్టిదండిగా పెంచుకొనినలుగుర్నీ మెుంచుతూ పైన యిద్దరకు మాత్రం పంచుతూ ప్రమోషన్లు సంపాదించాడు. కానీ బడి జీవితంలో పట్టుబడిన "అటెండెన్సు" పిలిచే పద్ధతి మాత్రం విడిచిపెట్టలేదు. అందుకే ఆఫీసరు సూరిని "సి సూర్యారావ్" అంటాడు. వీడు 'ఎస్సార్' అంటాడు, వాడే యేఁవిటి? మేఁవూ అంటాం మాపేర్లుపిలిచినప్పుడు. కానీ ఆఫీసరు రుసరుసలాడ్తూ బుసలు కొడ్తాడు మేఁవలా అన్నప్పుడు. 'ఎస్సార్" అంటు టే బడి, బడిపిల్లలు, ఆ జీవితం గుర్తుకొచ్చి కస్సుమంటున్నాడనుకునేవాళ్ళం కొన్నాళ్ళు కానీ సంగతది కాదు. మా ఆఫీసరు పేరు "ఎస్. రాంబ్రహ్మం" ."ఎస్ ఆర్" అని పొడిఅక్షరాలు యింగ్లీషులో రాస్తూంటాడు ఆఫీసు కాగితాల మీద. ఆ విడి అక్షరాల్ని కలిపేసి "ఎస్సార్" అని తన పేరుతో ఆయన్ని పిలుస్తున్నాఁవని ఆయనకోపం. ఆయన్నా పేరుతోఎందుకు పిలుస్తాం ఆయన పిచ్చిగానీ! ఇంక పేర్లేవీ లేకనా!? ఆయన పేర్లేఁవిటో ఆయనకేం తెల్సు? మమ్మల్నడగ మనండి

అయినా ఆయనడిగినా మేం చెబుతామా?! ఆయన తల్లి తండ్రులు పెట్టిన పేరింకా వుందనే అనుకుంటున్నాడాయన. ఆఫీసులోచేరాక ఆయనకెన్ని నామకరణోత్సవాల్జరిగినయ్యో ఆయనకేం తెల్సు?! ఆయనకనేంవిటి? ఏ ఆఫీసరుకూ తెలియదు. తన క్రింద పనిచేసే బలగం పెరిగేకొద్ది "బారసాల" అంటే అందరికీ అర్థమయ్యే 'బాలసారె"లు యెన్నో జరిగిపోతయ్ ఆఫీసర్లకి అందుకే అనామకుడైన ఆఫీసరు యెక్కడా వుండడు. "మీరేం అనామకులా సార్" అం అంటూనే వుంటారందరూ కానీ అర్థం చేసుకోరు అమాయకపు ఆఫీసర్లు, అర్థం చేసుకోనట్లు నటిస్తారు గడసాఫీసర్లు- అంతేతేడా. నిగ్గుదేలి, సిగ్గువిడిచేసిన ఆఫీసర్లు "మేం అనామకులం అనుకోకండి"అనితెగబడి,తెగబడుటపడి చెప్పేస్తారు.

కొందరు యెదటి వారికి తెలిసినవే చెప్పటానికి సిగ్గుపడరు. నాయకులున్నారు, గాయకులున్నారు, మాస్టర్లున్నారు, రచయితలున్నారు (రచయిత్రులని వేరే చెప్పనక్కర్లేదు - ప్రత్యేకంగా చెప్పాలి కాబట్టి గాని) - ఏళ్ళల్లో యెందరో అలాంటి వాళ్ళున్నారు. అలాంటి వాళ్ళు ప్రపంచంలో కోకొల్లలు. విద్యాలయాల్లోనే వున్నప్పుడు మిగతా చోట్ల వుండటంలో ఆశ్చర్యం యేంవుంది? అదీగాక మనిషి మాట్లాట్టం నేర్చి, భాషను సృష్టించినదగ్గర్నుంచి యెందరు యెందరికి క్రొత్త విషయాలే చెప్పినట్టు? ఎంతమంది తెలీని విషయాలే రాస్తున్నట్టు (తమకు తెలీని విషయాల గురించి రాసే వాళ్ళ సంగతికాదు నే చెప్పేది. వాళ్ళూ, ఎవరికీ అర్థం కాని విషయాలు రాసే వాళ్ళూ చాలా మందే వున్నారు)?! మేగజైన్లు తిరగేస్తే తెలియటంలా? అందుకే కాబోలు మా సూరి అంటున్నాడీ మధ్య- "భారతరామాయణాల్లో చెప్పని యితివృత్తంతో వచ్చిన కథ చూపించమ"ని. మేంచూపించలేమన్న ధైర్యంతో అంటున్నాడో, నిజంగా నిజం అదెనో మాకేం తెల్సు అందువల్ల "మేం అనామకులం అని అనుకోకండి" అని మా ఆఫీసర్లు మాకు తెలిసిన విషయాలే చెబుతూంటేవినగల్గుతున్నప్పుడు సూరికథలు వింటే యేంబోయింది గనక? పైగా డబ్బు ఖర్చులేదు. మేగజైన్లు కొనుక్కునే ఖర్చు తప్పించుకుని సిసలైన తెలుగువాడిగా కాలం వెళ్లబుచ్చేయొచ్చు. అంటే నా వుదేశ్యం సూరిమేగజైన్లలోని కథలు తీసి మాకు చెబుతాడనికాదు, మాసూరి కథలు వాటికేమాత్రం తీసిపోవని మాత్రమే చెప్పతోంది. కాకపోతే వాడితో చిక్కల్లా వక్కటే—కథని క్లుప్తంగా యెప్పుడూ చెప్పడు. వాడిచేత ఆ పని చేయిద్దాంవని మా ప్రయత్నం. అందుకే మా ఆఫీసరు వాణ్ణి "సి సూర్యారావ్" అని పిలిస్తే, మేము మాత్రం "చిన్నయసూరి' అని కేకవేస్తాం కేంలు వేసే చనువు మా కుంది కాబట్టి అట్లా పిలుస్తే చిన్న కథల్చెప్పతాడని మా ఆశ.

ఇంతకూ చెప్పొచ్చేదేంవిటంటే మా సూరి మాకు కథలని మొదలెట్టి నవలల్చెప్పతాడు "బోరుకొడ్తోంది వో కథ చెప్పు" అని వేధించేదీ మేమే, వింటూ "బోరుకొట్టావ్ యిక ఆపెట్టు" అని నోరు మూయించేదిమేమే. అయినా అడిగినా అడక్కపోయినా కథల్చెప్పేస్తాడు వాడు. వాడు కథల్చెప్పే తీరు చూస్తే పెద్ద రచయిత అయిపోగలడని యెవరైనా అనుకుంటారు. కానీ యీ జన్మకివాడికా యోగం లేదని మేం రాసిస్తాం. ఎందుకనడక్కండి .. అది వాడి ఖర్మ అంతే

అందరికిదుందుభినామ సంవత్సర శుభాకాంక్షలు.

PHILIPS

సుస్వరమైన మధుర సంగీతానుభూతికి
"ఫిలిప్స్ రేడియోలు"

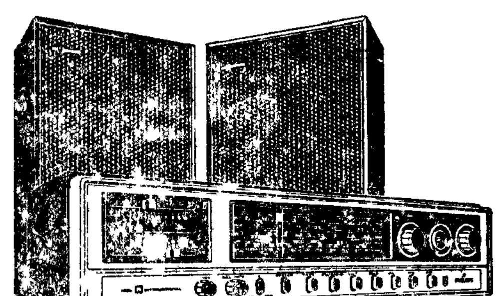

అధికృత విక్రయదారులు
సీతారామ రేడియో స్టోర్స్
మచిలీపట్నం — గుడివాడ — ఉయ్యూరు
ఫోన్ : 226 — ఫోన్: 926 — ఫోన్: 84

ఫిలిప్స్ కంపెనీలో శిక్షణపొందిన అనుభవజ్ఞులగు ఇంజనీర్లచే రేడియోలు, టేప్ రికార్డరులు, స్టీరియోలు, సకాలంలో రిపేరు చేయించి ఇవ్వబడును.

వారం రోజుల్నుంచీ ఆఫీసు యిన్‌స్పెక్షన్లో వుంది, యీ వారం రోజులూ గుమాస్తాలు కుర్చీల్లోంచి లేవలేదు; ఆఫీసర్లు కుర్చీల్లో కూర్చోలేదు. ఇవ్వాళే ఆట విడుపు. మామూలు జీవితం మొదలయ్యింది. ఎవరెంతపని చేశారో, యెంత కళ్ళ జూశారో యింకా అడగ లేదు.

"సూరీ! మొదలెట్టు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"చిన్నయసూరీ! మొదలెట్టు" అన్నాను రామ్మూర్తి మాటను సవరిస్తూ నేను.

"మీకు యింటరెస్టుందా? లేకపోతే యింత రెస్టు తీసుకుపోదామనే వుద్దేశ్యంలో వున్నారా?" అన్నాడు సూరి.

"ఆఫీసులో రెండో దయ్యింది....యిప్పుడు మొదటిది బాగా వుంది" అన్నాడు రామ్మూర్తి వుత్సాహంగా.

రామ్మూర్తికివాళ మహావుత్సాహంగావుంది. సంగతేఁవిటో మరి ఇన్‌స్పెక్షన్ అయిపోయి మామూలు జీవితం మొదలయిందనేనేమో.... సంగతేమయితే నాకేంగానీ అంత వుత్సాహంగా సూరితో చెబితే యింకేమన్నావుందీ? నవలచెప్పిమమ్మల్ని నవిలెయ్యడూ? అందుకే రామ్మూర్తి గాడి కాలు పట్టుకున్నాను. వాడు నాకు దూరంగా కూర్చున్నాడు. వాడు మన లోకంలో లేడు.

"క్రిందటి వారానికి ముందు మొదలెట్టిన సీరియల్ నవల అద్భుతంగా నడుస్తోంది. ఇప్పటికే మమ్మల్ని ఆకట్టుకుంది. ఏం జరగ బోతోందా అని వేచి చూస్తున్నాం, అర్ధరాత్రిళ్ళు లేచి కూర్చుంటున్నాం. నీ సీరియల్ రాలేదు, ఆశాభంగం చెందాం, ఈ లోగా ఆఫీసుకు యిన్‌స్పెక్షన్ పార్టీ వచ్చింది. అందువల్ల సీరియల్ తరువాయి యిప్పుడు చెప్పు మరి" అని అంటున్నాడు రామ్మూర్తి

రామ్మూర్తి కడ్డుపడి వాడి గడ్డం పట్టుకున్నాను, వాడు మన లోకంలో లేడు.

"రాధ పరిస్థితికి గుండె నీరయిపోతోంది. కళ్ళు యేపలై పోతున్నయ్, ఎరుపులై పోతున్నయ్. నువ్వేం వేస్తావో రాధనుచివరకు! ఆమెకు అన్యాయంగా అన్యాయం చెయ్యవని ఆశిస్తున్నాం" అంటూ బాధపడిపోతున్నాడు రామ్మూర్తి. కర్చిఫ్ కోసంజేబులో చెయ్యి పెట్టాడు.

రామ్మూర్తి చేతిని లాగేసి వాడి జేబు పట్టుకున్నాను. ఉలిక్కిపడి మన లోకంలోకొచ్చాడు.

"ఏఁవిటేఁవిట"న్నాడు కంగారుగా.

"ఏఁవిటేఁవిటి నీ బొంద.. మన ప్రాణా త్రీయబోతున్నాడు సూరిగాడు. సీరియల్ మొదలెట్టమన్నావ్. సినిమా తీయబోయే అయన్నెవర్నన్నా పట్టుకో, ఆయన కప్పకిద్దాం వీణ్ణి. లేకపోతే యినస్పెక్షన్ జరిగిన వారాని కన్నా అధ్వాన్నంగా తయారవుతుందీ వారం మనకు" అన్నాను.

"ఎందుకిలా జరిగింది" అన్నాడు రామ్మూర్తి బాధగా. "ఎందుకేఁవిటి?. అది నీ జాబ్ మహత్యం! నీ సీటు రహస్యం! నీ చేయి చేసిన అఘాయిత్యం!" నీ జేబులోని సత్యం!" అన్నాను రామాంజనేయయుద్ధం నాటకంలో ఆంజనేయుడు"కోతి లక్షణంబు చింతించి వగచిన యేమి ఫలము" అన్న పద్యం చెప్పే స్టయిల్లో .

సూరి బుర్రలో నవలాపాకం జరిగిపోతోంది; మమ్మల్ని జిడ్డులాపట్టుకునే క్షణం యెంతో దూరంలో లేదు.

"భయపడకండి. నాకూ బోల్డు యింటరెస్టుగా వుంది. అందుకే చిన్నకథ చెబుతాను. మొదలెట్టిన సీరియల్సు నాకు యింటరెస్టు లేనప్పుడే పూర్తి చేస్తాను. అంతేకాదు, యింటరెస్టులేనప్పుడే సీరియల్ మొదలెడ్తాను నేనెప్పుడూ అంతే" అన్నాడు సూరి. "అయినా లెక్కకోసం అడుగుతున్నాను, యెన్ని సీరియల్సు తీరిగ్గా సాగిస్తున్నాను" అన్నాడు మళ్ళీ.

"అయిదు సవ్యసాచిలా సారిస్తూ సాగిస్తున్నావ్" అన్నాడు రామ్మూర్తి. బోరు భరిస్తున్న మాకెప్పుడూ గుర్తే ఆ సంగతి, ఆ సంఖ్యాను.

"ఒకటి పార్కులో మొదలెట్టావ్, మరోటి బీచిలో మొదలెట్టావ్. మరోటి స్టేషన్లో-యిట్లా ఐదుచోట్ల మొదలెట్టావ్ అన్నింటినీ సవ్యంగానే నడిపిస్తున్నావ్"అన్నాడు.

"నవలెక్కడ చెప్పటం మొదలెట్టావో అక్కడే పూర్తి చెయ్యాలి. అది మన అగ్రిమెంట్. మనం యీ చోటికివ్వాళే వచ్చాం. ఇక్కడింతకుముందు నువ్వేం మొదలెట్టలేదు, అందుకవకాశం లేదు" అన్నాను.

సూరికి కథల్చెప్పే యో(రో)గం రెండేళ్ళ క్రితం పచ్చింది. మొదటి రెణ్ణెల్లూ విన్నాక మాకూ వాడికీ మధ్య కుదిరిన వప్పందం అది. ఈ నగరంలో వోడజను ప్రదేశాలకందుకే వెళ్ళం సూరితో. ఇవ్వాళ క్రొత్తచోటు చూసుకుని కూర్చుంటే మళ్ళీ మొదలయ్యింది.

"అవునవును" అన్నాడు ఆలశ్యంగా రామ్మూర్తి నన్ను సమర్థిస్తూ. వీడు మన లోకానికీ, మరో లోకానికి

ప్రిప్పులు కొడుతున్నాడు. "మీరన్నది నిజమే. నేనిక్కడేం నవల మొదలెట్టలేదు" అన్నాడు సూరి ఊపిరిపీల్చుకున్నాన్నేను.

" అందువల్ల యిక్కడ మరో నవల నేలమొదలెట్ట రాదు? నాకు పది సీరియల్స్ ఒకేసారి నడపగల సామర్థ్యం కలదు కదా" అని పూర్తి చేశాడు సూరి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

మేం భయపళ్ళేదు , అలవాటు పడిపోయాం . .

అయినా సూరి వెంటనే నవ్వేస్తూ—

"భయపడకండి స్థలాభావం వల్ల అంటే కాస్త నడుంవాల్చి చెప్పే వీలు లేదు కనుక చిన్న కథ చెపుతాను. అది "మేనా అనే మీనా కథ" వినండి .. " అన్నాడు చాలా బరువుగానూ, బాధగానూ.

"కావాలంటే దానిని సింపుల్‌గా "మీనా కథ" అని కూడా అనొచ్చు అన్నాడు మళ్ళీ.

నీకు భవిష్యత్తు వుండదు .అంటే రచనా లోకంలో నీ భవిష్యత్తు వుజ్వలంగా వుండేట్లు లేదు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"వాణ్ణెందుకట్లా నిరుత్సాహ పరుస్తావ్? వాడికా ఫీల్డులో భవిష్యత్తెందుకు లేదంటున్నావ్" అన్నాన్నేను కథల్లో మాదిరి మరో పిట్ట కథని రాబట్టేందుకు.

అవతలి వాణ్ణి మనం తిట్టేకన్నా మరోడి చేత తిట్టిస్తూ వింటూ కూర్చోటం బాగుంటుంది. అందుకే మనకు నచ్చిన విషయాలమీద, అవతలి వాణ్ణి చచ్చిపోయేట్టు చేసే విషయాలమీద "కొయిరీ"లు వేస్తూ వుండాలి. పైగా "క్వొరీ" అలవాటుండనే వుంది. అది వేస్తే అవతలివాడే భాష్యం చెప్పేస్తాడు.

"ఎందుకన్నానంటే ...." అంటూ మొదలెట్టాడు రామ్మూర్తి.

"మూడు కారణాలున్నాయ్.... వకటి కథ్రలాసే వాళ్ళు కథకు ముందు పేరు పెడతారుగానీ కథ రాస్తానికి ముందుగానే పేరు సెలక్టు చెయ్యరు ప్రత్యేక కారణాలుంటే తప్ప. కథలకి పేర్లూ, వంకలు పెట్టేవాళ్ళు కూడా కథ చదివిం తర్వాతనే పెడ్తారు అట్లాగే కథ రాసేవాడుగానీ, కథ చెప్పే వాడుగానీ రాసిన తర్వాత, చెప్పిన తర్వాత పేరు పెట్టాలి. వీడాపని చెయ్యలేదు. ఇక రెండో కారణం— కథ్రలాసే వాళ్ళెప్పుడూ సినిమా ప్రపంచంమీద కన్నుంచాలి , రచనా వ్యాసంగాని కవి పరాకాష్ట. వీక్లీలో వుట్టి, మంత్లీలో పెరిగి, బుక్ పబ్లిషర్స్ దగ్గర యెదిగి సినిమాల్లో కెగిరి పోవాలి-అదీవరుసక్రమం. అందువల్ల కథల పేర్లుసినిమాలకి తగ్గేట్టుండాలి; తగ్గేట్టుండకూడదు. అప్పుడు గిరాకీ పెరుగు తుంది. వీడికా సినీ దృష్టి లోపించింది. కాబట్టి వీడిది చాలా వీక్ కేసు , వీడి కథ వీక్లీ దాకా వెడుతుందనుకోను" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

సూరీ, నేనూ రామ్మూర్తినే చూస్తున్నాం. నేను సూరి వంకచూశాను. వాడి మొహంవాచిపోతోంది,తింటోంది తిట్లుమరి. అందుకే దృష్టివాచీవేపుకుతిప్పుతున్నాడు. సెకండ్లు గడచినయ్, నిమిషాలు సెకండ్లలా గడచినయ్, నిమిషాలు నిమిషాల్లాగానే గడుస్తున్నయ్. నేను"ఊం" అంటూ మూలిగాను సంభాషణనిపొడిగించాలని. సూరికూడా వోదగ్గుదగ్గాడు సంభాషణని ఆపేద్దామని కాబోలు. కానీ రామ్మూర్తి మాత్రం మరికొంతసేపు బెల్లం కొట్టిన రాయిలా కూర్చుని—

"ఊం ఎందుకలా మాట్లాడకుండా కూర్చున్నారు. చెప్పండి నేనన్న దాంట్లో తప్పుందా" అన్నాడు.

నేనూ, సూరీ ఆశ్చర్యపోయాం , వకళ్ళ వంకొకళ్ళు చూసుకున్నాం.

"వమ్మల్ని మాట్లాడమంటావేమిటి? నువ్వే మాట్లాట్టం పూర్తి చెయ్యలేదు,' సూరికి రచనా రంగంలో భవిష్యత్తు లేదని చెప్పటానికి మూడు కారణాలున్నయ్యన్నావ్, రెండే చెప్పావ్ మూడోది చెప్పలేదు . దానికోసమే కాచు కూర్చున్నాం" అన్నాను.

రెండు చేతులమీదవెనక్కానుక్కూర్చున్న రామ్మూర్తి సరిగా కూర్చుని—

"రెండే కారణాల్చెప్పానా ? అయితే మూడోది చెప్ప లేదా' అని చుట్టూ చూశాడు గాలి స్తంభించిపోయింది. ఆకులు కదల్లేదు. ఉక్కపోస్తోంది. కుడి చేతిని పైకి లేపాడు గారడీవాళ్ళాగా. ఎందుకట్లా చేస్తున్నాడో నాకు తెలుసు. కుడి చేతిని 'ఏరియల్' లాగా వుపయోగిస్తాడు గాలిలోని కబుర్లు సేకరిస్తానికి , లాభంలేకపోయింది. గాలి "కబుర్లు" చెప్పటంలేదు. 'గాలికబుర్లు' దొరక్క చచ్చి పోతున్నాడు.

"అవును. నువ్వు మూడు పాయింట్లున్నయ్యని" రెండే చెప్పావ్ . వెనక పేజీ చూపిద్దును నువ్వు చెప్పే దంతా రాసుంటే, అప్పుడే పేచీ వుండేదికాదు" అన్నాను.

, ఆహాం .వోస్లే మూడు కారణాలున్నయ్యన్నానా? అన్నాడు ఆలోచిస్తూనే రామ్మూర్తి.

రామ్మూర్తితో వచ్చిన గొడవ యిదే ఆలోచించకుండా ముందుగానే పాయింట్ల సంఖ్యకి కమిటయిపోయి తర్వాత పాయింట్లు దొరక్క గుడ్లు మిటకరించి, ప్రక్క దోవలు తొక్కి వినేవాళ్ళని కన్‌ఫ్యూజ్ చేస్తాడు. ఆ పని చెయొద్దని లక్షసార్లు చెప్పాను. అట్లాచెప్తే యెన్ని కష్టాలొస్తయ్యో చెప్పకుండా, యెన్నో నష్టాలొస్తయ్యన్నాను. ఆ మ్రాకం వీలుంచుకుంటే వాడొకవేళ అడిగితే మనకు తోచినన్ని చెప్పొచ్చు. దిక్కుతోచక తన్నుకోనక్కరలేదు. రామ్మూర్తి మాదిరి నే చెయ్యనుమరి,నాలాగే రామ్మూర్తిని చెయ్యమంటాను. మనం చెప్పింది వినడు, పోనీ మనకి చెబుతానన్న పాయింట్లన్నీ చెబుతాడా అంటే అదీలేదు. ఇదే వీడితో వచ్చిన చిక్కు.

మా అంగీకారంతో వాడొదిలేసిన పాయింటు నొదిలెసి రామ్మూర్తే మళ్ళీ అన్నాడు.

"పైగా నువ్వు పెట్టిన" "మేనా అనే మీ నా కథ" పేరులో 'మీనా' అన్న దెక్కడో విన్నాను, చదివానేమో కూడాను. పేరు కాపి కొట్టటం కథ కాపీ కొట్టిన దానికంటే కూడానేరం" అని.

సూరి క్కోపం వచ్చింది.

'నువ్వువిన్లేదు, ఎందుకంటే నేను నీకింతకు ముందు చెప్పలేదు. నువ్వు చదవాలేదు, యెందుకంటే నేను ప్రచురించలేదు కాబట్టి' అన్నాడు.

రామ్మూర్తి చదవలేదన్న సంగతి నాకూతెల్సు, యెందుకంటే మేం కథలు, నవలలు చదవం. పత్రికల్లో సినిమా విశేషాలు మాత్రం చదువుతాం, కథల ఛాయలకు పోం; కథ్రలాసే వాళ్ళ జోలికి పోం (కథ్రలాసే వాళ్ళకి జోలి వస్తుందనెవరో చెప్పారు మాకు). కథల పుస్తకాలు, నవలలు అసలు కొనం, యెవర్దగ్గర్నుంచీ తీసికొనం కూడాను. అందుకే అన్నానురామ్మూర్తితో—

'వాడు....సూరి చెప్పేది కరెక్టేరా' అని సూరివంక తిరిగి—

"రామ్మూర్తి చెప్పేదికూడా కరెక్టేరా.... 'మీనా' అన్నది నేనూ యెక్కడో విన్నాను' అన్నాను.

"మీకసలు కథలపేర్లు చెప్పటం నాదీ పొరపాటు "మేనా అనే మీనా కథ" అంటే "మీ" లాంటి "నా" లాంటి వాళ్ళ కథన్నమాట. "మీ"కి "నా"కి మధ్య కామాపెట్టి "మేనా అనే మీ, నా కథ" అని రాస్తాం" అని రాసి చూపెట్టాడు.

"ఆ కథలో యింతకూ యేంవుంటుందంటే...." అని మొదలెట్టాడు సూరి.

"కథ యిప్పుడా?! ఇప్పుడు మొదలెడితే అయినట్టే!" అన్నాం మేం.

"కథ యిప్పుడేకాదు, యింకెప్పుడూచెప్పను. వీక్లీలో వచ్చినప్పుడు చదువుకోండి. అదిమిస్సయితేపుస్తకరూపంలో వచ్చినపుడు కొనుక్కోండి.... అప్పుడూ మిస్సయితే వెండి తెరవలొస్తుంది' అప్పుడు కొనుక్కోండి . అదీ మిస్సయితే మీఖర్మ. నేను కథ చెప్పనుగాక చెప్పను. మీకే కాదు యెవ్వరికీకూడా యీ కథేకాదు, మరేకథ కూడా చెప్పను. రేపట్నుంచీ కథ్రలాస్తాను..." అన్నాడు లేచి నిలబడుతూ.

"అదేంవిటి సూరీ! రెండేళ్ళనుంచీ చెప్పిన నికు యిప్పుడేమయ్యింది?:

మధ్యలోవున్న ఆ సీరియల్స్ గతేంవిటి? అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"ఈ రెండేళ్ళ నుంచీ మీకు కథలెందుకు చెప్పానో తెల్సా? .కథ్రలాసె వాళ్ళు సామాన్యంగా కథ చెప్పినట్టు కథ్రలాస్తారు కథ చెప్పాలనే తహతహతో కథ్రలాస్తే చదివే వాళ్ళకి బోరుకొడ్తుంది. కానీ కథ్రలాసే ప్రతివ్యక్తికీ కథ చెప్పాలనే తహతహ మహా వుంటుంది. అదుంటే కథ్రలాయటం కుదర్దు. ఆ తహతహ చంపేసుకునేందుగ్గాను మిమ్మల్ని రెండేళ్ళనుంచీ కథల్చెప్పి చంపుకుతిన్నాను. ఇక కథ్రలాసేటప్పుడుకూడా కథ చెప్పను. ఒక విషయం. చెప్పనా . కథ రాయటం వేరూ, కథ చెప్పటంవేరూ.... ఆదీ సంగతి అర్థమయ్యిందా" అంటూ బయటకు దారి తీశాడు.

వాడేమన్నాడో మా కర్థం కాలేదు. అయినా యీ సోదంతా మాకెందుకు? దీని బదులు వాడు "మేనా అనే మీ, నా కథ" చెప్పినా యెంత బాగుండేది?!